

Trăng Mồng Ba

Trăng mồng Ba giống như cái lược, cái lược ngà em đang cầm tay. Mái tóc em suôn, suối tóc em dài, gió đang vuốt cho em từng sợi, cái lược ngà em đặt trong lòng suối, em nói và cười: đêm có hai vầng trăng!

Anh chỉ cho em: khuôn mặt giai nhân trong lòng con suối. Em không nhìn theo mà chu miệng hỏi: “Chớ trong lòng anh, em nằm ở đâu?”. Anh chỉ cho em bài thơ một câu: “Em duy nhất, trái tim anh, em đó!”.

...rồi em biến mất đi như con thỏ. Tôi đi tìm, trăng nở nụ cười duyên: “Anh đừng đi tìm nữa, đừng đi tìm em, em đã là trăng, chữ Thánh Hiền gọi là Ngọc Thỏ!”. Đêm mồng Ba, tôi không ngờ mình ngộ: “Trăng khuyết hay tròn đều là bến đỗ tình yêu!”.

Tôi thấy họa sĩ nào cũng vẽ người con gái diễm kiều, vẽ những bà già phúc hậu... Tranh không hề có tranh xấu, nên Tản Đà mới nói: “Đường vô xứ Huế quanh quanh, non xanh nước biếc như tranh họa đồ, thương em anh cũng muốn vô...”. Ai ngủ cũng nằm mơ, ai cũng muốn mình có giấc mơ tuyệt đẹp!

Tôi ngòi xếp lại cho em đôi giép. Lát nữa đây đôi giép nở thành hoa. Tôi sẽ hái hoa đem để trong nhà, mai em về em nhìn em ngắm... Chắc em sẽ mê cái màu hồng đậm, chắc em ghen ngào màu tím hoa sim, em chắc nhớ tới trái sim đôi lòng tôi ăn một nửa, một nửa đi tìm để gắn môi thương...

Một chút nao nao, một chút buồn buồn: Trăng xa quá... như quê nhà, xa quá! Trong đêm khuya tôi nghe tiếng quạ, tiếng quạ kêu từ bến nước Cô Tô...

Trần Văn Lệ